

Уилям Макдоналд

A crown of thorns is positioned at the top of the image, set against a dark blue background. Behind the crown, a bright, glowing light source creates a soft, circular halo effect that fades into the surrounding blue. The overall composition is centered and evokes a sense of divine presence and suffering.

*Божията
благодат*

Уилям Макдоналд

Божията благодат

Издателство ВЕРЕН
п. к. 91, София 1408

clv

**Christliche
Literatur-Verbreitung e.V.
Postfach 110135 • 33661 Bielefeld**

© 1960 by William MacDonald
Оригинално заглавие: The grace of God
© на българското издание 1994
CLV • Christliche Literatur-Verbreitung
Postfach 110135 • 33661 Bielefeld
Корица: Dieter Otten, Bergneustadt
Превод от английски: Екатерина Абаджиева
Предпечатна подготовка: Издателство ВЕРЕН
София 1408, п. к. 91
Типография: EbnerUlm

ISBN 3-89397-753-8

Съдържание

Божията благодат	7
Божието величие	17
Човешката греховност	27
Божията благост към човека	35
Благодатта на нашия Господ Исус Христос . . .	43
Спасение по благодат чрез вяра	51
„За да станете вие богати“	63
Увереност в спасението	73
Вечна сигурност	81
Отговорът на човека на Божията благодат . . .	89

Божията благодат

Представете си, че вие имате шестгодишен син, който е радостта и щастието на вашия живот. Представете си също, че този ваш син е убит по жесток начин. Как бихте се отнесли вие към убиеца на сина си?

Ако направите всичко, което е по силите ви, за да го убиете заради това негово престъпление, това би било *отмъщение*.

Ако решите да не си отмъщавате лично, а да го предоставите на съдебната власт, която да разследва случая и да накаже престъпника със смърт, това би било *справедливост*.

Но ако вие простите на убиеца и го поканите да живее във вашия дом, а след това и го осиновите, това ще бъде милост или *благодат*.

Да, истинска благодат. Но може би вие ще кажете, че това е един измислен пример, който не отговаря на действителността.

Тогава нека да вземем друг пример. Представете си, че сте съгрешили пред Бога. Представете си също така, че според Божия закон вие сте осъден да отидете в ада заради този ваш грях. Ако Бог позволи тази присъда да бъде изпълнена, вие не ще можете да се оплачете, защото според Божия закон получавате точно това, което заслужавате.

Но какво ще кажете, ако Бог изпрати Своя единствен Син, за да умре като ваш Заместник и да изтърпи наказанието, което вашите грехове заслужават? И какво ще кажете, ако Бог ви предложи да живеете вечно, ако приемете, че Неговият Син е понесъл вашите грехове? И накрая, какво ще кажете, ако Господ предложи да ви направи Свой Собствен син и да ви заведе в Своя дом на небето, за да живеете с Него завинаги?

Как ще наречете всичко това? Има само една дума, с която може да се нарече всичко това – БЛАГОДАТ.

Да, това е Божията благодат. Този път примерът не е измислен, а истински. Бог показва безкрайна милост към безбожните грешници, които вярват в Неговия Син, Иисус Христос.

За да разберем по-добре Божията благодат, нека да разгледаме пет прости твърдения и да се опитаме да си ги обясним.

- 1. Божията благодат е незаслужена милост към грешници, които заслужават точно обратното.*
- 2. Божията благодат предлага спасението като дар на всички, които вярват в Неговия Син Иисус Христос.*
- 3. Бог може да показва такава благодат към грешниците, защото Господ Иисус умря на Голготския кръст като техен Заместник.*

4. *Благодатта не може да бъде спечелена, заслужена или купена – нито изцяло, нито частично.*
5. *Божията благодат е безгранична.*

И така, Божията благодат е незаслужена милост към грешници, които заслужават точно обратното.

Това твърдение е много важно. Човекът не заслужава доброто отношение, което Бог показва към него. В човека няма нищо, което да задължи Бога да му покаже милост. Той не може да има към Бога никакви изисквания в това отношение. Ако Бог реши да покаже милост към човешките синове, причината за това не се крие в тях, а в Самия Него – във Всемогъщия Бог.

Бог показва Своята благодат към хора, които са грешници. Запомнете това! Той не я показва към добри, праведни и чисти хора, а към грешници. Самото естество на благодатта е такова, че тя винаги се излива от Бога към безбожните хора. Тя може да действа само там, където има виновни, осъдени, нещастни грешници. „Бог не търси добри хора, които Той може да усъвършенства, тъй като добротата се усъвършенства не чрез благодатта, а чрез обикновената справедливост. Той търси осъдени, виновни, изгубени и безпомощни хора, които тя може да спаси, освети и прослави“ (Скофилд).

Грешниците не заслужават Божията благодат. Те заслужават точно обратното. „Заплата на греха е смърт“ (Рим. 6:23). По всички правила на божествено-

то правосъдие грешникът трябва да умре за своите грехове и да прекара вечността в ада.

Следователно Божията благодат означава милост за онези, които заслужават да бъдат осъдени.

Второто нещо, което трябва да помним е, *че Божията благодат предлага спасението като дар на всички, които вярват в Неговия Син Иисус Христос.*

„Спасение“ означава избавление от наказанието и силата на греха в този живот и освобождение от самото присъствие на греха в идещия.

Бог предлага това спасение като подарък. Това означава, че за него не трябва да се плаща никаква цена. Човекът просто го приема от Този, Който го дава.

За да получи този чуден дар на Божията благодат, човек просто трябва да повярва в Господ Иисус Христос, като приеме Спасителя за свой Заместник. Той предава на Господа вечното благоденствие на своя дух, гуша и тяло. Когато човек повярва, че Христос е умрял за него на Голгота, той приема Господ Иисус като единствения Божи път за спасение. В момента, в който направи това, той е спасен по Божията благодат.

Това ни довежда до третото твърдение: *Бог може да показва такава благодат към грешниците, защото Господ Иисус умря на Голготския кръст като техен Заместник.*

Бог не би бил нито справедлив, нито праведен, ако по някакъв начин беше отминал или извинил греха на човека. Според изискванията на Божествения закон всеки човек, който съгреша, трябва да бъде наказан. Този закон задължително се изпълнява.

Но ако самият човек трябва да плати наказанието за своите грехове, то той би погинал завинаги.

Как тогава Бог може да спаси грешника, когото Той обича, и въпреки това да остане верен на Собствения Си закон? Отговорът е, че Той е изпратил Своя безгрешен Син да умре вместо грешниците. Така Господ Иисус е платил цената, която този човек трябва да плати. Той понася наказанието за чуждите грехове. Той умира със смъртта, която ние заслужаваме.

И сега, когато всички изисквания на божественото правосъдие са напълно удовлетворени, Бог може да предложи вечен живот на всички, които приемат Неговия Син за Господ и Спасител.

Затова понякога богатта се определя така: Божиите богатства за сметка на Христос.

Смъртта, погребението и възкресението на Господ Иисус дават на Бога справедливото основание, на базата на което Той може да спасява безбожните грешници, които желаят да бъдат спасени.

Според четвъртото твърдение *благодатта не може да бъде спечелена, заслужена или купена нито изцяло, нито частично*. Ето защо в Библията богатта

непрекъснато се противопоставя на закона, делата и дълга.

При условията на закона човекът получава това, което заслужава. Така например десетте Божии заповеди обещаваат вечен живот на земята на тези, които им се подчиняват, и смърт на онези, които не им се подчиняват.

Принципът на делата означава, че човек приема някакво възнаграждение като отплата за своя труд. Той има право да получи това възнаграждение, защото го е заработил.

Подобно и идеята за дълга съдържа в себе си принципа, че един човек дължи нещо на друг човек заради услугата, която той му е направил.

Но благодатта е точно обратното!

Хората, които Бог спасява, не са хора, изпълнили закона. Ако един човек би могъл да спазва десетте Божии заповеди, той не би имал нужда от спасение. Благодатта спасява онези, които са нарушили закона и които трябва да отидат в ада.

Спасението не е награда, дадена на хора, които са вършили добри дела. То не се дава на онези, които вършат дела, а на онези, които вярват в Този, Който оправдава безбожните (Рим. 4:4, 5).

Спасението не е задължение, което Бог изплаща на хора, които са водили чист живот. То е милост, която

Бог показва към онези, които заслужават да отидат в ада.

Всеки опит да заработиш, да заслужиш или да купиш спасението си е обига за Дарителя. Представете си, че сте поканен на коктейл в президентството. И така, вие отивате там, влизате вътре и сягате на една маса, отрупана с най-изискани ястия. Всичко е направено така, че да ви достави най-голямо удоволствие. На края на вечерта президентът застава до вратата, за да се сбогува с гостите.

И тогава вие изваждате 100 лева и ги пххате в ръката на президента с думите: „Много ви благодаря за приятното прекарване. Коктейлът беше прекрасен. Но той сигурно ви е струвал много пари и аз бих искал да ви помогна поне малко с тези 100 лева.“

Това ли е правилният отговор на вниманието на един президент? Не, това е един груб и обиден жест. Така ще бъде и с Божията благодат. Всеки опит да се купи дарът на спасението е оскърбление на Онзи, Който ни го предлага.

Божието спасение не се купува с пари: то е дар, подарен както на Павел и на Мария, така и на теб, и на мен.

В момента, в който към благодатта се добавят някакви условия или изисквания, тя вече престава да е благодат. „Но ако е по благодат, не е вече от дела, иначе благодатта не е вече благодат, а ако е от дела,

не е вече благодат, иначе делото не е вече дело“ (Рим. 11:6).

Последното твърдение е, че *Божията благодат е безгранична*.

Помислете си за цената, която Бог е платил, за да ни спаси! Той е дал Своя Единороден Син! Единствено Бог може да направи това.

Помислете си за хората, които Той спасява – грешници от „най-чиста“ проба: проститутки, прелюбодейци, развратници, лъжци, измамници, убийци, безбожници, атеисти и религиозни лицемери! Никой не е толкова „недостоеен“, че да не бъде достигнат от Божията благодат и спасен.

Помислете си за търпението, което Той показва! Векове наред Бог е получавал толкова много обиди и е бил отхвърлян толкова много пъти. Неговите пратеници са били преследвани и убивани с камъни. Неговият прекрасен Син е бил разпънат на кръст и убит. И въпреки това „там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта“. Бог все още продължава да изпраща благата вест за спасение: „Повярвай в Господ Иисус Христос и ще се спасиш, ти и домът ти“ (Деян. 16:31).

Помислете си за положението, до което Бог издига повярвалия грешник! Той го прави Божие дете, наследник на Бога и сънаследник с Христос. Той го спасява от греха, от смъртта и от ада и го подготвя за един нов

живот в небето, където ще бъде заедно с Христос и ще бъде завинаги като Него.

Тогава не е чудно, че Божията благодат е вдъхновила толкова много поети и художници, слуги и господари, мъченици и умиращи крадци. Тя е най-великата от всички теми.

Божието величие

„Вашите представи за Бога са прекалено човешки.“

Лутер

Ако ние мислим за Бога като за едно човешко същество, никога няма да можем да оценим по достойнство Неговата благодат. Но ако се опитаме да си представим Бога в Неговото величие, тогава ще ни се стори чудно, че Той изобщо е изпратил Сина Си да умре за нас. Колкото повече разбираме величието на Неговата Личност, толкова повече ще можем да Му се покланяме като на Бог на всяка благодат.

Когато разглеждаме Божието величие, първо трябва да си спомним факта, че Бог никога не е бил създаван. Той е създал всичко, но Той Самият няма нито начало, нито край. Той е Вечният Бог (Второзак. 33:27).

Той е единствен по рода Си. Друг като Него няма. „Кой е подобен на Тебе, Господи, между боговете? Кой е подобен на Тебе, славен в святост, дивен, та да Те възпяват, правещ чудеса?“ (Изм. 15:11). Той е толкова високо над земята, че хората, които на нас ни изглеждат много важни, пред Него са нищожни. Той е „Онзи, Който седи над кръга на земята, пред Когото жителите ѝ са като скакалци, Който простира небето като завеса и го разпъва като шатър за живеене, Който докарва първенците до нищо и прави като суета земните съдии“ (Ис. 40:22, 23).

Дори и народите от света не са велики пред Него. „Ето, народите са като канка от ведро и се считат като ситен пращец на везните; ето, островите са като ситен прах, що се дига. ...Всичките народи са като нищо пред Него, считат се пред Него за по-малко от нищо, да!, за празнота“ (Ис. 40:15, 17).

Той е „блаженият и единствен Владетел, Цар на царете и Господ на господарите, Който единствен притежава безсмъртие, обитавайки в непрестъпна светлина, Когато никои човек не е видял, нито може да види, на Когато да бъде чест и вечна власт. Амин“ (1 Тим. 6:15, 16).

„Пред Такъв един Бог трябва да благоговеем, да Му се покланяме и да Му се възхищаваме. Той е единствен по Своето величие, уникален по Своето великоленуе, несравним в Своето съвършенство. Той поддържа всичко, но Сам по Себе Си не зависи от нищо; дава на всички, но не се обогатява от никого“ (Избрано).

Бог е независим (Деян. 17:25). Той не се нуждае от нищо и от никого извън Себе Си. Той има в Себе Си всичко, от което се нуждае, за да има съвършена радост и удовлетворение. Той е напълно независим от всичко останало.

И не само това, но за Бога е невъзможно да бъде задължен на което и да било Свое създание. Той не дължи на никого нищо, нито човек може да направи за Бога нещо, заради което Той трябва да му се отплаща. Всичко, което Бог прави за Своите създания, е чиста

благодат. „Защото... кой от по-напред Му е дал нещо, та да му се отплати? Защото всичко е от Него, чрез Него и за Него. На Него да бъде слава вовеки. Амин“ (Рим. 11:35, 36).

Божията мъдрост е неизследима. Няма нищо, което Той да не знае – било то минало, настояще или бъдеще. „А на вас и космите на главата са всички преброени“ (Мат. 10:30). „Не се ли продават пет врабчета за два асария? И нито едно от тях не е забравено пред Бога“ (Лука 12:6). Никой никога не е учил или съветвал Бога. „Кой е упътил Духа Господен? Или като съветник Негов Го е научил? С кого се е съветвал Той и кой Го е разумил и Го е научил пътя на правосъдието, и Му е предал знание, и Му е показал пътя на разума?“ (Ис. 40:13, 14). „О, колко дълбоко е богатството на мъдростта и знанието на Бога! Колко непостижими са Неговите съдби и неизследими пътищата Му! Защото, кой е познал ума на Господа, или кой Му е бил съветник?“ (Рим. 11:33, 34). Когато псалмистът размишлява за Божията мъдрост, той казва: „Велик е нашият Господ и голяма е силата Му; разумът Му е безпределен“ (Пс. 147:5).

Нищо не може да се скрие от Бога. „Всичко е голо и разкрито пред очите на Този, пред Когото има да отговаряме“ (Евр. 4:13). „Ти си Бог, Който вижда“ (Битие 16:13).

Бог нищо не забравя освен онова, което целенасочено решава да забрави, а именно греховете на ония, които са повярвали в Иисус (Евр. 8:12).

Бог е над всичко. „Твое, Господи, е величието, и силата, и великолепието, и сиянието, и славата; защото всичко е Твое, що е на небето и на земята; Твое е царството, Господи, и Ти си на високо, като глава над всичко. Богатствата и славата са от Тебе, и Ти владееш над всичко; в Твоята ръка е могъществото и силата, и в Твоята ръка е да възвеличаваш и да укрепяваш всички“ (1 Лем. 29:11, 12). „Господи, Боже на бащите ни, не си ли Ти Бог на небето? И не си ли Ти владетел над всичките царства на народите? И не е ли в Твоята ръка сила и могъщество, така щото никой не може да ус-тои против Тебе?“ (2 Лем. 20:6).

Като Господар над цялото творение, Бог е суверенен (Пс. 135:6). Това означава, че Той може да прави това, което пожелае. „Нашият Бог е на небето; прави всичко, що Му е угодно“ (Пс. 115:3). Никой няма право да Го пита за Неговите мотиви или действия. „По волята Си Той действа между небесната войска и между земните жители и никой не може да спре ръката Му или да Му каже: Що правиш Ти?“ (Дан. 4:35). Никой не може да има основателна причина да се оплаква от Него, защото всяко нещо, което Той прави, е справедливо и право. „Тъй като е безкрайно издигнат и над най-висшите същества, Бог е Всевишният Господар на небесата и на земята. Тъй като не е подчинен на никого, не се влияе от никого и е абсолютно независим от когото и да било, Бог прави това, което Му е угодно, само това, което Му е угодно, и винаги това, което Му е угодно. Никой не може да осуети Неговите намерения. Никой не може да Му попречи в нищо“ (Избрано).

Бог никога не се променя. „Силният Израилев няма да излъже, нито да се разкае; защото Той не е човек, та да се разкайва“ (1 Царе 15:29). Той не се отказва от Своите обещания. „Бог не е човек, та да лъже, нито човешки син, та да се разкае“ (Числа 23:19). „Защото понеже Аз, Господ, не се изменям, затова вие, Яковови чада, не загинахте“ (Мал. 3:6). „В когото няма изменение, нито сянка от промяна“ (Як. 1:17).

Бог е абсолютно свят. Той мрази греха и нито може да го одобри, нито да го остави ненаказан. „Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина“ (1 Йоан. 1:5). „Свят, свят, свят Господ на силите! Славата Му пълни цялата земя“ (Ис. 6:3). „Очите Ти са твърде чисти, за да гледат злото, и не можеш да погледнеш извращението“ (Авак. 1:13).

Неуразимата святост на Бога се вижда най-добре в отношението Му към греха на кръста на Голгота. Там не е умирал един грешен човек заради своите собствени грехове, а е умирал безгрешният Божий Син заради чуждите грехове. Ние знаем, че Бог е трябвало да излее гнева Си върху всички, които са съгрешили. Но какво е било Неговото отношение, когато Собственият Му Син е взел греховете на другите върху Себе Си? Той наказал ли Го е? Знаем отговора. Божията святост е толкова голяма, че Бог е оставил Господ Иисус в трите часа, през които Той е умирал като Заместник на грешниците. Кой от нас може да разбере докрай тази святост?

Божието величие се вижда също и във факта, че Той е всесилен. „Силата принадлежи на Бога“ (Пс. 62:11). Не-

говата сила се вижда в творението. Звездните небеса над нас са толкова големи, че никой не може да ги измери. „Когато гледам Твоите небеса, делото на Твоите пръсти, луната и звездите, които Ти си отредил, казвам си: Що е човек, та да го помниш? Или човешки син, та да го посещаваш?“ (Пс. 8:3, 4). Божията сила се вижда и в начина, по който Той крепи вселената – планетите, хората, животните, растенията... всичко се крепи от Него. Най-величествено свидетелство за Божията сила е възкресението на Господ Иисус от мъртвите, извършено „според действието на мощта на Неговата сила. С нея Той подейства в Христос, като Го възкреси от мъртвите“ (Еф. 1:19, 20).

Бог е верен (1 Кор. 1:9). Той никога няма да се провали и да не извърши това, което е обещал. Онези, които Му се доверяват, никога няма да бъдат разочаровани. Всъщност не е възможно да вярваш в Него и да съжалиш за това, защото Той е верен на Своето Слово: „...понеже не чезнат щедростите Му. Те се подновяват всяка заран; голяма е Твоята вярност“ (Плач. 3:22, 23).

Бог е благ (Наум 1:7). Неговата благост се простира върху всички. Дори и да беше позволил всички хора да погинат в греховете си, това изобщо нямаше да накърни Неговата благост. „Не ми ли е позволено да сторя със своето каквото искам? Или твоеото око е завистливо, защото аз съм добър?“ (Мат. 20:15).

Бог е дълготърпелив (Рим. 2:4). Той търпи нападенията на неверниците и подигравателите и отвръща на злото с добро.

Бог е милостив. „Защото Твоята милост е велика дори до небесата“ (Пс. 57:10). „Защото колкото е високо небето от земята, толкова голяма е милостта Му към ония, които Му се боят“ (Пс. 103:11).

Божията любов е безкрайна (Еф. 3:18, 19). Тя няма гра-ници – нито широчина, нито дължина, нито дълбочина, нито височина. Неговата любов е готова да плати и най-високата цена. При кръста на Голгота ние науча-ваме в най-голяма степен, че „Бог е любов“. Божията любов е безпристрастна, всеобхватна и неегоистична. Нищо никога не може да отдели Неговите хора от лю-бовта Му (Рим. 8:35-39).

Бог е толкова велик, че никога не може да бъде разбран напълно от Своите създания. „Можеш ли да издириш Всемогъщия напълно?“ (Йов 11:7).

Бог е много по-велик от всичко, което нашият дух и нашият ум биха могли да обхванат. „Неговото величие не може да се схване... Той е по-велик от всички думи и никакъв език не може да Го изрази. Ние можем само да мислим за Него като за едно Същество, Чисто качества и величие надвишават нашите способности да разбираме и дори да разсъждаваме“ (Новациан).

Най-поразителното обаче е това, че Този велик Бог е бил заинтересуван толкова много от съдбата на едни

грешни хора, че е изпратил Своя единствен Син, за да пострада, да пролее кръвта Си и да умре заради тях!

Моето убежище

(Това стихотворение е било намерено в джоба на грехата на майор Андре след неговата екзекуция по време на Войната за независимостта.)

Поклон на теб, любов небесна, вечна!
Поклон на теб, безкрайна благодат!
Поклон, че даде ти убежище
на грешника от този изгубен свят!

Със Тебе, Господи, Създателю небесни,
аз борих се с бунтуващи ръце.
С презрение посрещах Твоето спасение
и горд отблъсквах Твоето лице.

Живеех в мрака на нощта египетска
и предпочитах грях пред светостта.
Препусках диво по света езически
и исках да съм сигурен без сигурността.

Но вечната любов не ме остави,
застигна ме и каза: „Арестувай тази душа!“
Аз спрях объркан, и със сетни сили
затичах към Синайска планина.

Но пламъкът на Твоята Справедливост
догони ме и там и ме възпря.
„Синайска планина не е скривалище!
Веднага слизай!“ – викна гневно тя.

И изведнџ пред мене нежно и грижливо
застана ангелът на милостта:
„Ела, Иисус е Твоето убежище.
Във Него ще се скриеш от гнева.

Иисус понесе твоят наказание –
оставен бе на кръста от Отца.
Така Той стана твоего скривалище
и твоята защита от съда.“

Дори да падне седем пъти буря
и да разтърси цялата земя,
тя няма да засегне ни един от тия,
които са се скрили във Христа.

Човешката греховност

За да можем да оценим Божията благодат, ние трябва не само да осъзнаваме величието и възвишеността на Бога, но да сме наясно и за греховността на човека. Също както нашите представи за Бога са прекалено човешки, така и представите ни за човека са прекалено божествени.

Библията рисува една много мрачна картина на човека и ако ние сме честни пред себе си, ще признаем, че тази картина отговаря на истината.

Човекът е безбожен грешник. Това е една характеристика, която го придружава още от самото му раждане. Той е отчужден от Бога още в майчината си утроба и веднага щом се роди, започва да се отдалечава от Него, говорейки лъжи (Пс. 58:3). По време на детството си нито един човек не трябва да бъде учен да върши зло: той го върши съвсем естествено. Но той трябва да се учи да върши добро, докато е жив на тази земя (Пр. 22:15).

Човекът е грешник и по природа, и по поведение (Рим. 3:23). Еднакво грешно е и това, което човек е, и онова, което върши. Вътре в него има една дълбока яма, пълна с поквара, един ад от нечестие, едно огромно благо от грях.

Мислите на нито един човек не могат да бъдат изложени на показ (Мат. 15:19). Ако той напише книга, в

която цитира своите най-интимни мисли, тя не би могла да бъде издадена: законът не би позволил това. Няма човек, който би се съгласил да тръгне по улиците с плакат, на който е написана най-злата мисъл, която му е дошла в ума през последната седмица.

През всички векове хората са писали мръсни гуми по стените на обществените сгради, показвайки по този начин покварата на сърцата си.

Има голяма разлика между това, което един човек представлява, и начинът, по който той се представя пред другите хора. Той не иска хората да го познават такъв, какъвто е, и затова си слага маска. Истинската същност на този човек е скрита. Хората виждат само онова, което той иска да виждат от него. Човекът е лицемер.

Някой беше казал, че човекът е онова, което е в тъмното. Бог казва: „Човеците обикнаха тъмнината повече от светлината, защото делата им бяха зли“ (Йоан 3:19).

Когато един човек види, че другите бъркат или грешат, това му изглежда отвратително. Но когато той извърши същия грях, това се оказва не чак толкова лошо. „И ти, човече, който съдиш ония, които вършат такива работи, мислиш ли, че ще избегнеш Божия съд, като вършиш и ти същото?“ (Рим. 2:3).

Тази виновност включва цялото човечество, всички родени от човешки родители носят този грях. „Няма праведен ни един; няма никой разумен; няма кой да

търси Бога. Всички се отклониха, заедно станаха негодни; няма кой да прави добро, няма ни един“ (Рим. 3:10-12).

Грехът не само е засегнал цялото човечество, той е засегнал и всяка част на човешкото същество – гърло, език, устни, уста, крака, очи... „Гроб отворен е гърлото им; с езиците си мамят. Аспидова отрова има под устните им. Техните уста са пълни с проклятие и горчивина. Нозете им са бързи да проливат кръв; опустошение и разорение е в пътищата им; и те не са познали пътя на мира. Пред очите им няма страх от Бога“ (Рим. 13-18).

Човекът съгрешава пред своя Бог, пред своя ближен и пред себе си.

Вместо да се покланя на своя Бог, той Го обижда, като си прави идоли и им се кланя. Боговете му са образи на човек, на птици, на четирикраки и на пълзящи гадини (Рим. 1:23). Вместо да благодари на Бога за живота, храната, облеклото и жилището си, човекът го проклина. Той не кълне с името на папи, президенти или царе, а изговаря напразно името на Господа, своя Бог (Изх. 20:7). Вместо с любов сърцето му постоянно е изпълнено с враждебност към Бога. Той е щастлив само когато може да забрави Бога, и е тъжен, когато си спомни за Него.

Човекът не само съгрешава пред Бога, той съгрешава и пред своя ближен. Той не само се отдава на грешни удоволствия, но кара и другите да правят същото: „...които, при все че знаят Божието постановление,

че тия, които вършат такива работи, заслужават смърт, не само ги вършат, но и одобряват ония, които ги вършат“ (Рим. 1:32). „Защото те не заспиват, ако не сторят зло, и сън не ги хваща, ако не спънат някого“ (Пр. 4:16).

Човекът е егоист. Той винаги трябва да е на първо място. Всичко трябва да е по неговата воля. За да задоволи плътските си желания, той покварява и други хора чрез разврат, блудство и разпуснато сексуално поведение.

За да постигне злите си намерения, той говори лъжи. На него не може да се разчита. „Оставете се от човека, в чиито ноздри е лъх; защото за какво може да се разчита на него?“ (Ис. 2:22). „Проклет да бъде оня човек, който уповава на човека...“ (Ер. 17:5).

Човекът се радва, когато другите изпадат в беда – радва се, че това не го засяга.

Той излива гнева си и злобата си върху ближния си. Завижда на онези, които имат повече от него, и крои планове как да откридне онова, което не му принадлежи.

Когато един човек намери някой, който е по-праведен от него, какво прави? Опитва ли се да се извиси и да достигне неговото ниво? Не, прави точно обратното. Опитва се да унищожи онзи, който живее по-добродетелно от него и чийто живот го изобличава! (Йоан 3:19, 20).

Човек не само съгрешава пред Бога и пред своя ближен, но съгрешава и пред себе си. Той уврежда тялото си чрез алкохол, разврат и разпуснат живот. Похабява таланта си и пропилява богатството си. Отхвърля добрия съвет и отблъсква най-добрия си Приятел. Ако само можеше да разбере, че той самият е най-големият си враг!

Човекът не обича да си спомня, че Бог му показва милост. „Благодатта – която означава пълно и безусловно прощаване на всички грехове, без Бог да иска или да очаква нещо от онзи, към когото я показва – е един толкова възвишен принцип, толкова противоположен на всички човешки мисли и пътища, че човекът не я харесва. Често пъти, тайно в сърцето си, той я нарича несправедливост. Той самият не може да се държи по този начин и не желае да мисли, че Бог се държи така“ (Дж. Н. Дарби).

За да покаже греховното състояние на човека, Библията използва различни илюстрации. Така например състоянието на човека се сравнява със състоянието на един прокажен (Мат. 8:2) – толкова зло, неизлечимо и заразително е то. Сравнява се и със състоянието на един парализиран (Йоан 5:5), глух (Марк 7:32), нем (Марк 9:17), сляп (Йоан 9:1) и мъртъв в своите прегрешения и грехове (Еф. 2:1). Човекът е едно паднало, мръсно и безпомощно същество, което заслужава ада.

„Върхът“ на човешкия грях бе постигнат преди почти 2000 години. Когато Бог слезе на този свят в Лицето на Иисус Христос, хората видяха единствения съвър-

шен Човек, Който някога е живял, но въпреки това не можаха да Го изтърпят. Той не дойде, за да краде, за да убива или за да разрушава, а за да даде живот, и да го даде изобилно (Йоан 10:10), но въпреки това създанията, които Неговите ръце бяха сътворили, извикаха: „Това е наследникът; хайде да Го убием“ (Лука 20:14). И когато умря на Голготския кръст, Иисус умря за един народ от бунтуващи се грешници – прелюбодейци, пияници, лъжци, крадци и убийци.

Ти би ли умрял за един пияница? Не?

А Той го е направил.

Човек наистина заслужава да отиде в ада, защото в него няма нищо, което да предизвика Божието съжаление или любов, няма нито една причина, поради която Бог трябва да го благослови. Той е нечист и не заслужава нищо друго освен наказание. И въпреки това, Бог изпрати Своя единствен Син, за да умре като Заместник на грешните хора. Такава е истинската благодат.

Тя би трябвало да накара всеки един от нас да възкликне:

Кой съм аз, та заради мен,
Иисус Христос да стане плът и да умре?

Необикновена благодат

Нима възможно е това –
умит да бъда от Христа?
Нима за мене Той умря –
аз, който го отведох до смъртта?
Каква чудесна благодат –
безгрешният да стане грешен вместо нас!

Той, Вечният, да слезе от трона на Отца,
лишен от слава, но запазил любовта,
за да даде живота Си за таз земя,
за мене, грешника, та да не умра!
Каква огромна милост е това –
кръвта Си Той за слабия Адам проля!

Сега не се страхувам от смъртта,
защото жив съм веч чрез милостта,
Иисус е мой и Негов аз сега,
облечен в грехата на правда и на чистота.
Пристъпвам смело към престола на Отца
и чакам да получа венеца на Христа.

Чарлз Уесли

Божията благодат към човека

Божията благодат към човека води началото си далеч преди неговото сътворяване. В Своето предуздание Бог е видял всичко, което ще се случи – творението, грехопадението и огромната необходимост на човечеството от спасение.

В Своите най-дълбоки и вечни мисли Той е съставил сложни планове с цел да благослови човека и това благословение надвишава и най-смелите ни представи.

1. Божият Агнец е бил предвиден още от създаването на света, да бъде заклан, Той се е считал вече като заклан (Откровение 13:8).
2. Спасените са били избрани още преди основаването на света (Еф. 1:4).
3. Вечният живот е бил обещан още преди началото на света (Тит 1:2).
4. Божието царство е било приготвено още от създаването на света (Мат. 25:34).

По-нататък разбираме, че Бог е сътворил човека по Свой образ и подобие (Бит. 1:26). Адам е шедьовърът на Неговите творчески действия. Бог е дал на Адам да владее над всяко живо същество на земята (Бит. 1:28). Той е бил определен да бъде личният представител на Бога на земята.

Господ е поставил човека в една идеална среда, чието предназначение е било да задоволява всички негови нужди и желания (Бит. 2:8). Нищо добро не е било скрито от него.

Божията благодат се проявява в повторемостта на сеитбата и жетвата, студа и горещината, лятото и зимата, деня и нощта (Битие 8:22). Тя се проявява и в разнообразието на храни, които Бог ни е дал в такова изобилие. Проявява се и в красотата на творението, което Той е създал за радост на човека. Но независимо от безкрайната Божия благодат човекът е съгрешил (Бит. 3:6). Обърнал е гръб на своя Бог. Не се е подчинил на Господа. Повярвал е в лъжата на дявола, че Бог крие от него нещо, което би му донесло полза (Бит. 3:1).

Но дали това е спряло потока от Божи благословения към хората? Напротив, Бог веднага се е заел да покрие голотата на Адам и Ева (Бит. 3:15) и е обещал да изпрати Христос, Който да унищожи врага на човека – дявола (Бит. 3:15).

Останалата част от Стария Завет представлява разказ за постоянната Божия благодат към Неговия неверен народ. Така например Бог е сключил завети с Авраам и Давид, в които им е обещал да покаже безусловна милост към техните потомци чрез Личността и Делото на Христос (Бит. 15:5; 2 Царе 7:16). Той ги е хранил, водил, пазел и благославял непрекъснато.

И с какво Му се е отплатил Неговият народ за тази Негова благост? С неверие, идолопоклонство, роптание, разврат, неблагодарност и презрение.

Но и това не е спряло Бога, и Той е изпратил на народа Си пророци. Те са били Негови говорители. Носели са послания направо от Господа. Техните думи са били самите Божи думи. Но хората са биели пророците, замеряли са ги с камъни, хвърляли са ги в ями и в много случаи са ги и убивали.

Божието търпение издържало ли е на тези оскърбления? Да, издържало е. Бог отново се е обърнал към хората, проговаряйки им по още по-чуден и по-милостив начин от преди.

Той е изпратил Своя Син!

Нито един човешки ум не може да разбере какво е означавало за Божието сърце да изпрати Своя Единороден Син сред един народ от грешници. За да почувства болката и величието на това Негово действие, човек би трябвало да е толкова свят и толкова любящ, колкото е Сам Бог.

Но Библията ни предлага две много живи описания, които ни помагат да разберем, поне отчасти, чувствата на Бога в този момент. Едното описание е в Стария Завет, а другото – в Новия.

Описанието в Стария Завет е историята, която разказва за готовността на Авраам да принесе сина си Исаак в жертва, като го отведе на смърт (Бит. 22).

Бог е обещал на Авраам, че неговото потомство ще бъде неизброимо като звездите на небето и като пясък на морския бряг. И след това Той заповяда на Авраам да вземе

*своя син,
своя единствен син
Исаак,
когото той люби,*

и да го принесе в жертва на планината Мория. Бащата се подчинява на заповедта и тръгва да се изкачва по планината със сина. Авраам носи огън и нож, а Исаак – дърва за всеизгарянето. Разговорът между двамата е покъртителен. Почти виждаме как Авраам връзва Исаак и го слага на жертвеника върху дървата и почти чуваме как силно бие сърцето на Авраам, когато вдига ножа, за да заколи сина си.

И точно в този момент се намесва Бог, като дава един овен, който умира на мястото на Исаак. Дотук разказът представлява една жива картина на принасянето на Божия Син в жертва на кръста на Голгота. Но тук сходството свършва. Авраам не трябва да се лиши от своя син, като го предаде на смърт, тъй като Бог му намира заместник. Но Бог наистина дава Своя Единороден Син, за да умре на кръста. Както някой е казал много красиво: „Бог пожали Авраам и му спести болката да загуби сина си, но не пожали Себе Си и не си спести болката да загуби Своя Единороден Син.“ За Господ Иисус Бог не намира никакъв заместник.

Втората вълнуваща история, която ни показва какво е означавало за Бога да даде Своя Син, се намира в Новия Завет (Лука 20:9-15). В нея Бог се оприличава на един стопанин, който насадил лозе и го дал под наем на лозари. Когато дошло времето да получи от плода на лозето, стопанинът изпратил при лозарите един свой слуга, но те го набили и го отпратили празен. (Това показва отношението на Божия народ към Неговите пророци.) След това стопанинът изпратил друг слуга, но лозарите и него набили, оскърбили и изпратили празен. Третият слуга бил наранен и изхвърлен от лозето.

Тогава стопанинът се замислил какво да направи и решил: „Ще изпратя възлюбения си син; може него да почитат, като го видят.“

Но злите лозари се отнесли към сина още по-жестоко. Те казали: „Това е наследникът; хайде да го убием, за да стане наследството наше.“

И го изхвърлили вън от лозето, и го убили. Това е начинът, по който хората се отнесоха и към Божия възлюбен Син.

Но дори и тогава Божията любов не е престанала. Хората са намислили зло против Бога, но Бог го е намислил за добро (Бит. 50:20). Те са постъпвали нечестиво, но това не е възпряло Бога да изпълнява Своите добри намерения. Те са мислели, че убиват един обикновен човек, но всъщност са изпълнявали Божия план, според който Божият Син е умрял за греховете на света. От човешка гледна точка е изглеждало, че обците убиват

своя Овчар. Но истината е, че от божествена гледна точка Овчарят е умрял за овците.

След възкресението и възнесението на Христос Бог е изпратил към всички поканата на евангелието: „Елате, защото всичко е вече готово.“ Вече повече от хиляда и деветстотин години Той моли човешките чада да дойдат на Неговата велика вечеря. Някои си намират извинение; други закъсняват, а трети направо отказват да отидат. Само малцина приемат.

И въпреки това Божията благодат и милост не престават. Божието търпение и дълготърпение не спират. Божията благодат е неизчерпаема.

О, чудна Божия благодат! Какъв прекрасен звук!

О, чудна Божия благодат! – какъв прекрасен звук! – спасение, което даде на грешниците тук!

И аз изгубен бях и грешен в свят тъмен и студен:
изгубен бях, но съм намерен; сляп бях, но виждам веч.

Безценна благодат, която освободи ме от греха;
от страх и скърби ме избави, научи ме да се боя.
Така безценна беше ти, дошла
във мойта нищета,
и толкова безценна си остана в живота ми и досега.

През много трудности и скърби
аз съм преминал веч,
но Твоята благодат ме пази и води ме напред.

Напред – към моя дом небесен, към мойто „у дома“,
където Господ е приготвил вече безброй добри неща.

На словото Му уповавам и в Него вярвам аз.
Той моята надежда стана и моят вечен дял.
Той вярно ме спасява от враг и от греха
и сигурност ми подарява по пътя през света.

И дойде ли ми времето да вляза в вечността,
и туй сърце и плът престанат да туптят,
нак с Неговата благодат ще мина оттамък
през смъртта
в един живот на радост, на мир и красота.

И след като сме били в таз чудна красота
пет хиляди години блестящи в чистота,
ний пак ще се покланяме на Бога във хвала и
сякаш ще започваме това едва сега.

Джон Нютон

Благогатта на нашия Господ Исус Христос

Също както Божията благодат се е изявила в Неговия Син, Когото Той ни е подарил, така и Христовата благодат се е изявила в Неговата готовност да умре за грешниците.

„Защото знаете благодатта на нашия Господ Исус Христос – че като беше богат, за вас стана беден, за да станете вие богати чрез Неговата бедност“ (2 Кор. 8:9).

Неговата благодат се вижда в тези два изумителни факта:

1. *Господ Исус Христос беше богат.*

2. *Той стана беден.*

Първо, Исус Христос е бил богат. Още от вечността Той е обитавал в неизменна радост и мир с Бога, Своя Отец. Той е бил до Него като един майсторски работник; и всеки ден се е наслаждавал и се е веселял заедно с Него (Пр. 8:30). По-лесно би било да се преброят звездите, отколкото да се опишат Неговите богатства в небето.

Господ Исус е могъл да остане в това място на богатства и блаженство. Могъл е да остане там, в небето,

далеч от всякаква скръб, страдание и смърт. Могъл е да остави падналите хора да продължат да се търкалят устремно надолу към ужасната съдба, която са заслужавали.

Но Той не е направил това, а е избрал да остави Своето богатство, блаженство и радост в небето, за да стане Спасителят на света. Господ Иисус не е мислел, че видимият израз на Неговото равенство с Бога е нещо, което Той трябва да загържи на всяка цена (Фил. 2:6), и е пожелал да замени богатството на небето за бедността на земята.

Той, Който е бил богат, е избрал да стане беден.

Станал е беден най-напред, като е станал Човек (Фил. 2:7). Какво изключително благоволение! Какво безкрайно смирение! Бог е станал Човек! Ако човек би могъл по някакъв начин да стане скакалец или микроб, това би било едно много слабо сравнение с въплъщението на Христос в Човек.

Освен това Той не е влязъл в света като възрастен Човек. Не, великият Творец се е родил на света като едно малко Бебе (Лука 2:7). Всемогъщият Крепител на цялата вселена е лежал като безпомощно дете в ръцете на своята майка.

Спомнете си също, че Той не е бил роден от някоя богата и влиятелна аристократка, а от една скромна еврейска селянка – Дева Мария.

И Неговото раждане не е станало в някоя чиста и просторна болница, нито дори в някоя подредена и уютна къща, а в обор, където яслите са Му били люлка (Лука 2:7). За Него не е имало място в гостилницата.

Това раждане на Господа на славата в света е един изумителен факт на самоотричане. Но то не е всичко. Вместо да дойде като господар, като богат владетел или като голям религиозен служител, Той е дошъл като Слуга (Фил. 2:7). Дошъл е не да Му служат, а да служи (Мат. 20:28). Този, на Когото ангелското войнство е служувало векове наред в миналото, е станал Слуга на хората. И тъй като тези хора са били слуги на греха, Той, така да се каже, е станал Слуга на слугите.

В продължение на тридесет години Господ Иисус е живял на света като неизвестен човек, като по-голямата част от това време е прекарал в градчето Назарет (Лука 2:39). След това Той е влязъл в трите години на своето обществено служение (Йоан 1:29).

Ако можехме да Го видим как е изглеждал тогава, сигурно никога не бихме казали, че Той е Богът на цялото творение. Неговата слава е била забулена от плътското Му тяло. Той е бил като един от нас – с изключение на това, че никога не е съгрешил (1 Петр. 2:22).

Той е ходел и е вършел добро – давал е зрение на слепите, слух на глухите и реч на немите. Изцелявал е

болните, изправял е на крака куците и е възкресявал мъртвите.

И въпреки това хората не са Го обичали. Собствените Му братя не са Го разбирали. Но Той е издържал на това враждебно отношение (Евр. 13:3) и дори се е възползвал от него като повод да покаже милост.

Скитал се е като бездомен странник в света, който Неговите ръце са направили. Казал е: „Лисиците си имат леговища и небесните птици – гнезда, а Човешкият Син няма къде главата Си да подслони“ (Лука 9:58). Когато Неговите ученици са се прибирали в уютните си домове, Иисус е отивал на Елеонския хълм, вероятно за да прекара нощта там, необезпокояван от стихии (Йоан 7:53; 8:1).

През цялото това време Той е бил точно толкова Бог, колкото и преди това, но е сменил един начин на живот с друг. Отказал се е от чудните небесни замъци, за да дойде да живее в един свят на горест и мъка. Оставил е светите небесни места, за да дойде да живее в джунглата на този свят.

На края на трите години от Неговото обществено служение омразата и съпротивата срещу Него са достигнали връхната си точка. Религиозните водачи са били твърдо решени да Го премахнат от пътя си.

Така е и станало!

Най-напред Той е бил предаден в ръцете на Неговите врагове от един от Своите ученици, Юда Искариот-

ски (Мат. 26:14, 15), за една цена от тридесет сребърника. Каква абсурдна сделка! Спасителят на света – продаден за цената на един роб!

От Него се е отрекъл още един ученик – Симон Петър (Мат. 26:69-75). Какъв ужасен срам! Един смъртен човек да се засрами от Господа на славата!

След това е бил разпитан от Понтий Пилат (Мат. 27:2). Какъв необикновен съд! Невинният – обвинен от виновния!

И накрая е бил разпънат от римски войници (Мат. 27:31). Единственият свършен Човек, живял някога на земята, е бил прикован на кръст за престъпници! „Стана послушен до смърт, даже смърт на кръст“ (Фил. 2:8). Кръстната смърт е била най-позорната смърт.

Онзи, Който е поставил слънцето, луната и звездите на техните орбити, е станал „Човек на скърби и навикнал на печал“ (Ис. 53:3). Благословеният Божи Син, Който би трябвало никога да не страда, е станал Цар на страданияето. Светият Бог, Който не е знаел грях, е станал принос за грях заради безбожните грешници.

Докато е висял на позорния кръст, Иисус Христос е станал беден в най-пълния смисъл на тази дума. Той не само е понесъл мъките от физическото насилие от ръцете на човеците, които сами по себе си са били достатъчно жестоки, но е понесъл и гнева на Бога против човешките грехове по време на трите часа тъмнина,

когато страданията Му са достигнали връхната си точка (Лука 23:44). Неговата най-голяма мъка е дошла, когато Той е бил оставен от Бога – когато е умрял като Заместник на другите (Мат. 27:46). „Иисус понесе твоят осъждане – оставен бе на кръста от Отца.“

Всички грехове, които някога са били извършени; всички грехове, които сега се извършват; всички грехове, които някога ще бъдат извършени, са били натоварени върху Него, и Той е умрял заради всички тях.

Не е възможно да се опише размерът на Неговите страдания. Те просто не могат да бъдат измерени. Те са били безкрайни.

Там, на кръста, Иисус Христос е бил Добрият Овчар, Който е оставил живота Си за овцете. (Йоан 10:11).

Но нито един от изкупените никога няма да узнае колко безмерно дълбока е била бездната на божия гняв и колко безнадеждно тъмен е бил мракът, който Христос е трябвало да премине, за да може да спаси Своите изгубени овце.

Там, на кръста, Иисус Христос е бил Човекът, Който е продал всичко, което е имал, за да купи нивата, в която е било скритото съкровище (Мат. 13:44).

Там, на кръста, Иисус Христос е бил Търговецът, Който е продал всичко, което е имал, за да купи скъпоценния бисер (Мат. 13:45, 46).

Той, Който е бил богат, е станал беден, за да откупи грешните човеци и да ги върне обратно при Себе Си.

Такава е благодатта на нашия Господ Иисус Христос.

Джон Бънян я описва така: „О, Сине на Благословения, каква огромна благодат крие Твоето смирение! Благодат, която Те накара да слезеш от небето и да дойдеш на земята! Благодат, която съблече от Тебе Твоята слава! Благодат, която те направи беден и презрян! Благодат, която те накара да понесеш такъв огромен товар от грях, мъка и Божие проклятие, който не може да се опише! О, Сине на Бога! Тази благодат се е проливала заедно с Твоите сълзи; тя е шуртяла от ребрата Ти заедно с Твоята кръв; била е във всяка дума, която е излизала от Твоята благословена уста; в раните от бича, който се е връзвал в Твоята плът; в болките, когато тръненият венец е пробождал Твоето чело; в дупките, които гвоздеите са пробивали в Твоите ръце и нозе. Това е истинската благодат! Благодат, която кара ангелите да се удивляват; грешниците да ликуват и дяволите да недоумяват.“

Спасение по благодат чрез вяра

В последната глава видяхме, че благодатта на нашия Господ Иисус Христос го е отвела на кръста на Голгота, за да умре като Заместник на грешниците. Сега бързаме да кажем, че тази Негова смърт не е била краят. Иисус Христос е бил погребан в един чужд гроб (Йоан 19:41, 42), но на третия ден е възкръснал от мъртвите като Победител над греха, над смъртта и над ада (1 Кор. 15:4). По-късно Той се е възнесъл обратно на небето, където Бог го е увенчал със слава, почести, сила (Деяния 1:9, 11). Неговото възкресение и възнесение са доказателство, че Бог е удовлетворен от изкупителното дело на Христос (Рим. 4:25).

Нека сега да разгледаме въпроса за спасението на хората. Делото на Господ Иисус е достатъчно за спасението на всички хора, но не всички хора биват спасени. Цената, която Той плати, е достатъчна за изкуплението на всички грехове, но не всички грехове биват автоматично изкупени.

Причината за това е, че Бог не спасява хората против тяхната воля. Той не взема на небето онези, които не искат да бъдат там. Не принуждава хората да избират точно този начин на живот.

Затова Той е трябвало да измисли план, според който всички онези, които желаят да бъдат спасени, да получат това благословение. Как е успял Бог да направи това?

Всъщност има само два разумни начина, чрез които Той е могъл да направи това:

1. Първо, Той е могъл да каже, че спасението ще се даде на онези, които го заработят или заслужат по някакъв начин.
2. Второ, Той е могъл да даде спасението като подарък на онези, които пожелаят да го приемат. Това е спасението по благодат.

Ако Бог беше възприел първия начин, Той би могъл да каже примерно, че ще спаси онези, които:

1. Пазят десетте заповеди.
2. Подчиняват се на златното правило.
3. Живеят според проповедта на планината.
4. Са кръстени.
5. Принадлежат към някаква църква.
6. Водят почтен и благоприличен живот.
7. Правят най-доброто, което могат.
8. Дават някакви пари.

В този списък, на който бихме могли да сложим заглавието „Спасение чрез дела“, можем да включим всяка система, в която вечният живот се заработва или заслужава.

Вторият начин – спасение по благодат – просто означава, че вечният живот се дава като дар, без за него да се плаща някаква цена и без да се изпълнява каквото и да било условие. Той е безплатен подарък за всички, които го приемат.

Кой от двата начина е възприел Бог?

Бог е възприел втория начин и предлага спасението като безплатен подарък, а не като нещо, което трябва да се заработи. Следните текстове от Библията показват съвсем ясно, че това е така:

„А на този, който върши дела, наградата му не се счита като милост, а като дълг; а на този, който не върши дела, а вярва в Онзи, който оправдава безбожния, неговата вяра му се счита за правда“ (Рим. 4:4, 5).

„Защото заплатата на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христос Иисус, нашия Господ“ (Рим. 6:23).

„Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас – това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали никои“ (Еф. 2:8, 9).

В библейския смисъл подаръкът е нещо, което се дава от едно лице на друго, без за него да се плаща никаква цена, без получателят изобщо да трябва да го заработва или заслужава по някакъв начин и без дарителят изобщо да трябва да получава нещо в замяна. В мига, в който някое от тези условия или изисквания бъде нарушено, подаръкът престава да е подарък. Подаръкът няма нищо общо с идеята за заслуга или достойнство от страна на човека.

Но как един грешен човек може да получи подаръка на спасението? Отговорът е, че той може да го получи чрез вяра в Господ Иисус Христос. В Новия Завет се

казва повече от сто пъти, че спасението е чрез вяра в Спасителя. Например:

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който *вярва* в Него, а да има вечен живот“ (Йоан 3:16).

„Който *вярва* в Сина, има вечен живот; а който не се покорява на Сина, няма да види живот, а Божият гняв остава върху него“ (Йоан 3:36).

„Истина, истина ви казвам: който слуша Моето учение и *вярва* в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот, и няма да дойде на смърт, но е преминал от смърт в живот“ (Йоан 5:24).

„Истина, истина ви казвам: който *вярва* в Мен, има вечен живот“ (Йоан 6:47).

„А те казаха: *Повярвай* в Господ Иисус Христос и ще се спасиш, ти и домът ти“ (Деяния 16:31).

Да *вярваш* в Христос означава много повече от това да *вярваш* в историческите факти за Иисус. Да *повярваш* означава да изповядаш своя грях, да разбереш, че Той е умрял като Заместник на грешниците и да Му предадеш изцяло своя живот. Означава също да Го приемеш като Господ и Спасител (Йоан 1:12); да отвориш вратата на сърцето си и да Му позволиш да влезе вътре (Откровение 3:20).

Повярването в Господ Иисус Христос би могло да се сравни с първия урок по скокове във вода. В него ин-

структорът казва на ученика да застане на края на стойката с лице към басейна, да събере краката си и да се наведе напред, докато докосне с ръце пръстите на краката си. И след това той му казва: „Оттласни се и просто се остави да паднеш във водата.“ Напрегнат и уплашен, ученикът изпълнява командата и скача. Когато се доближава до повърхността, ръцете му се изправят и потъват във водата, а след тях и цялото тяло. Това е първият му скок. Какво е станало? Всъщност ученикът изцяло е предал тялото си на водата. На стойката не е останала нито една част от него. Той се е доверил на водата.

Точно това става и при повярването в Господ Иисус Христос. Тогава ти предаваш своя живот на Него и оставяш всичко в Неговите ръце.

На някои може да им стори, че тук има противоречие. Ние вече казахме, че спасението е дар и че за неговото получаване не се изисква нито да изпълняваме никакви условия, нито да заплащаме никаква цена. А сега казваме, че за да бъде спасен, човек трябва да повярва в Господ Иисус Христос. Как можем да съвместим тези две твърдения?

Отговорът на този въпрос съдържа следните няколко елемента:

1. Вярата не е условие, чрез което човек *заработва* спасението си.
2. Вярата не е заслуга. Човек не може да се похвали с това, че е повярвал в Господ Иисус Христос. Има

ли нещо по-естествено от това създаването да се довери на своя Творец! Има ли нещо по-разумно от това човек да се довери на един Бог, Който никога не греша!

3. Доверявайки се на Христос, човек просто показва своята готовност да бъде спасен чрез Божията благодат.

Когато говорим за вярата, добре е да посочим два много важни допълнителни факта.

Първият е, че това, което има значение, не е *количеството* на вярата, а нейният обект. Дори и когато един човек има голямо количество вяра, ако нейният обект е недостоеен, тя нищо не струва. Но и най-простата вяра в достойния Господ Иисус Христос носи спасение на душата.

Вторият е, че вярата никога не може да се смеси с делата като начин на спасение. Ние не се спасяваме чрез вяра в Христос и чрез добри дела, а само чрез вяра в Христос. Спасението е по благодат, а благодатта или изцяло е благодат, или изобщо не е благодат.

„Но ако е по благодат, не е вече от дела, иначе благодатта не е вече благодат [а ако е от дела, не е вече благодат, иначе делото не е вече дело]“ (Рим. 11:6).

Делата и вярата са два взаимноизключващи се принципа. Човек приема или единия, или другия: не може да приеме и двата едновременно.

Това повдига един интересен въпрос: „Защо Бог не е решил да даде спасението на принципа на добрите дела?“ Като отговор на този въпрос ви предлагаме следните няколко разсъждения:

1. Първо, защото тогава никой нямаше да се спаси. Всички хора са мъртви в своите престъпления и грехове и следователно не могат да вършат никакви добри дела за Бога. „Всичката ни правда е като омърсена греха“ (Ис. 64:6). Човек не може да има добри дела преди да бъде спасен.
2. Второ, защото ако човек можеше да заработи пътя си до небето, той щеше направи Бога свой дължник. Бог ще му дължи неговото спасение в замяна на живота, който той е водил. Но това е невъзможно. Бог не дължи на никого нищо (Рим. 11:35). Човек не може да направи нищо, което да постави Бога в положение на негов дължник.
3. Ако човек можеше да се спаси чрез собствените си дела или характер, той щеше да има с какво да се похвали пред Бога. Но това също е немислимо (Рим. 3:27). В небето Бог ще има цялата слава и няма да я даде на нито едно създание. Самохвалковците биха развалили небето, ако отидеха там.
4. Също така, ако човек можеше да се спаси сам, тогава той би бил свой собствен спасител. В този случай той би могъл да се покланя на себе си. Но това противоречи съвсем явно на първата заповед: „Да нямаш други богове освен Мене“ (Изход 20:3). Ако човек би могъл някога да вземе участие

В своето собствено спасение, той би станал съвместен изпълнител на спасението с Господ Исус и би разделил славата на спасителното дело с Него. Ние вече показахме, че това е невъзможно.

5. Идеята за спасение чрез дела не би могла да бъде вярна и поради факта, че Бог е постановил: „Без проливането на кръв няма опрощение“ (Евр. 9:22). В добрите дела няма проливане на кръв и следователно няма и спасение.
6. Онези, които мислят, че ще заслужат небето чрез добри дела, забравят, че Бог изисква абсолютно съвършенство. Спазването на една-единствена заповед не е достатъчно. Спазването дори и на девет от десетте Божии заповеди също не е достатъчно. Бог изисква пълно подчинение (Яков 2:10).
7. Дори и човек да можеше да живее съвършено от един момент нататък, той пак не би могъл да се спаси, защото Бог ще го държи отговорен за миналите му грехове (Еклезиаст 3:15). В този случай ще трябва да бъдат изкупени всички негови грехове, които той е извършил до този момент.
8. Всяка мисъл, че човек може да се спаси чрез собствените си дела, отрича *необходимостта* от делото на Христос. Ако спасението можеше да се постигне с човешки действия или благодарение на човешкия характер, нямаше да има нужда от смъртта на Спасителя (Гал. 2:21). Но Писанията ни учат, че няма друг път за спасение. „Защото никой не може да положи друга основа освен тази,

която е положена, която е Иисус Христос“ (1 Кор. 3:11).

9. Идеята, че човек може да спаси себе си или да участва в своето собствено спасение, се противопоставя на идеята за *достатъчността* на делото на Христос (Кол. 3:11б). „Има хиляди кръстени хора, които твърдят, че почитат Христос, без всъщност изобщо да Го почитат. Те Му отделят някакво място в своята религиозна система, но това изобщо не е мястото, което Той трябва да заема според Божиите намерения. За тях Христос не е „всичко във всичко“. За тях освен Христос винаги има и още нещо: Христос и Църквата, Христос и тайнствата, Христос и специално ръкопо-ложените служители, Христос и тяхното лично покаяние, Христос и тяхното собствено благочестие, Христос и техните молитви, Христос и тяхната собствена искреност или благотворителност, върху която те полагат своите души“ (Райл).
10. При спасението, както и при всичко останало, Бог винаги трябва да заема първото място – мястото на Даващия. Господ Иисус ни учеше: „Даването е по-блажено от вземането“ (Деяния 20:35). Щом като това е така, Бог винаги ще бъде на мястото на по-блажения. Той ще дава, а човекът ще получава.
11. И накрая трябва да кажем, че тъй като Христос е завършил делото на спасението, човекът не би могъл да добави нищо към него. Той прос-

то не може да добави нищо към едно съвършено дело. Христос Иисус не дойде на света, за да помогне на грешниците да се спасят, а за да ги спаси (1 Тим. 1:15).

Идеята, че хората се спасяват, като пазят закона, се поддържа от много хора, но не и от Библията. Бог не е дал закона като път на спасение. Той никога не е имал такива намерения. Законът никога не е бил стълба, по която човекът би могъл да се качи на небето. Не, законът е бил даден, за да изяви греха. Законът има за цел да покаже на хората дълбочината на тяхната поквареност, за да могат да се обърнат към Господа и да извикат за милост. „А освен това дойде и законът, за да се умножи прегрешението“ (Рим. 5:20). „Нито едно създание няма да се оправдае пред Него чрез делата на закона, понеже чрез закона става само познаването на греха“ (Рим. 3:20). Законът е бил даден, за да смири хората, да ги изобличи като грешници и да ги доведе до разкаяние пред краката на Господа (Рим. 3:19). „Благотатта не може да започне да действа, преди законът да ни е довел до безмълвно покаяние“ (Скофилд).

Тук обаче държим да подчертаем, че макар и спасението да не е чрез добри дела, то е „за добри дела“ (Еф. 2:10). Ако си представим спасението като едно дърво, бихме могли да кажем, че добрите дела не са „коренът“ на спасението, а „плодът“ от спасението (Тим 2:14). Вярата е онова, което донася спасението в душата, и това спасение в душата ражда добрите дела.

Точно тази страна на истината е подчертана и от

апостол Яков (2:14-26). Той иска да видим добрите дела като доказателство, че човекът е бил оправдан чрез вяра. Вярата сама по себе си е невидима, но тя може да стане видима чрез добрите дела. Един човек може да каже, че има вяра, но ако неговият живот не се характеризира с добри дела, очевидно неговата вяра не е истинска. Също както тялото без духа е мъртво, така и вярата без дела е мъртва. Ако една вяра не води до добри дела, тя е вяра само на думи.

И една последна забележка! В един бъдещ ден добрите дела на вярващите ще бъдат наградени (1 Кор. 3:14). Макар и да не допринасят нищо за спасението на човека, добрите дела ще допринесат много за неговия живот на небето.

Такава е Божията благодат! Бог спасява хората даром чрез вярата в Неговия Син, без никакви дела от тяхна страна. И когато те повярват, Той им дава и силата за добрите дела.

„За да станете вие богати“

Когато един човек стане християнин, той веднага става безмерно богат – не богат на материални неща, които траят само за този живот, а богат на духовни благословения, които траят завинаги.

Изразът „богатствата на Неговата благодат“ се използва от Павел като описание на представата за неизчерпаеми богатства. Всички тези богатства се изливат върху грешника в момента, в който той се довери на Христос. Разбирате ли, когато един човек се обърне към Христос и Го приеме, той приема всяко добро нещо, което Бог може да му даде. Всички небесни богатства се намират в Него.

Давайки Христос, Бог ни даде най-големия от всички Свои дарове. А след като ни е дал най-големия дар, Той няма да задържи от нас и по-малките.

„Той, който не пощади Своя Собствен Син, а Го даде заради всички нас, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?“ (Рим. 8:32).

Кои тогава са някои от богатствата, които принадлежат на човека, който се е доверил на Иисус Христос?

1. Първото е това, че той е спасен – спасен от наказанието на греха (Рим. 8:1), от властта на греха (Рим. 6:14) и, според Божието обещание, спасен в един бъдещ ден и от самото присъствие на греха

(1 Йоан. 3:2). Той е спасен от мъченията на ада завинаги. Това е такава чудесно спасение, каквото никаква парична сума не би могла да заплати.

2. Второто е това, че той е новороден (Тим 3:5, 6). Когато се роди за първи път на тази земя, човек идва със зла, неизлечима и паднала природа. Когато се роди отново, той получава нова природа – живота на Самия Христос. Кой може да оцени това благословение достатъчно високо?
3. Третото е това, че той е оправдан (Рим. 5:1). Оправданието означава, че сега Бог го признава за праведен. Вместо да бъде облечен в омърсената и окъсана дреха на своята собствена правда, сега той е облечен в правдата на Самия Бог. Неговото положение пред Бога е толкова съвършено, че никой никога няма да може да го осъди (Рим. 8:33). Всъщност в Христос той има много по-добро положение от положението, което някога би имал в Адам – дори и Адам никога да не беше съгрешил (Рим. 5:15-21). Стойността на тази благодат не подлежи на никакво човешко описание.
4. Той е освободен, тоест откупен от пазара за роби (Кол. 1:14). И ако това не ви изумява, спомнете си само, че цената на това изкупление беше скъпоценната кръв на Христос (1 Петр. 1:18, 19). Нима Господ се интересуваше толкова много от един грешник, че плати за него такава голяма цена? Да. Помислете добре за това!
5. Вярващият получава прощение на своите гре-

хове (Еф. 1:7). Бог отдалечава престъпленията му от него толкова много, „колкото отстои изток от запад“ (Пс. 103), и му обещава да не ги помни вече (Евр. 8:12). Дори и ангелите се удиляват на такава благодат.

6. Освен това той е примирен с Бога (Рим. 5:10). Между него и Бога вече няма враждебност. Мирът е сключен чрез кръвта на Христос, пролята на кръста на Голгота. Господ Иисус е разрешил проблема за греха и е сложил край на конфликта между човека и Бога. Това е едно скъпоценно примирение.
7. Християнинът е осветен (1 Кор. 1:2). Това означава, че Бог го е отделил от света, за да Му принадлежи. Означава също, че Бог е започнал да усъвършенства вярващия така, че все повече и повече да прилича на Христос. Както някой беше казал: „Бог е толкова доволен от Своя Възлюбен Син, че иска да направи хиляди като Него.“ Тази Негова благодат е накарала един светия да възкликне: „Защо е това изобилие от любов към мен!“
8. Всеки вярващ бива кръстен в Светия Дух, за да съставлява Христовото тяло (1 Кор. 12:13). Той става член на истинската църква, която е пример за многообразната премъдрост на Бога (Еф. 3:10). Той също така става част от невястата на Христос – положение, което говори за една близка връзка и любов, която нито един човешки език не може да опише.

9. Всеки светия бива запечатан от Светия Дух, Който е залог или гаранция за бъдещото наследство (Еф. 1:14). Колкото е сигурно, че вярващият има Светия Дух, толкова е сигурно, че той ще получи и небесното наследство. Неговото отиване в небето е така сигурно, като че ли вече е там. Да прославим Бога за Неговата благодат, която прави всичко това за онези, които уповават на Спасителя!
10. Светият Дух се дава и като печат на обещанието за притежание (Еф. 1:13). Нито едно създадено същество не може да получи по-царски печатът този. Чрез дара на Светия Дух вярващият бива белязан от Бога като един, който Му принадлежи. Кой освен Бог може да се държи по-милостиво към недостойните човещи!
11. Още по-изумителен е фактът, че Светият Дух обитава във вярващия (1 Кор. 6:19). Помислете си само – в християнина обитава едно от Лицата на Божеството! Всъщност Писанията ни учат, че всичките три Лица на Светата Троица обитават в светията. Тялото на вярващия е храм на Светия Дух (1 Кор. 6:19). Сърцето му е дом на Христос (Еф. 3:17; Кол. 1:27). И в него е Бог Отец (Еф. 4:6).
12. Той е обдарен във Възлюбения за похвала на славата на Божията благодат (Еф. 1:6). Сега той стои пред Бога и Бог го приема, защото най-напред е приел Своя Възлюбен Син.

Близо, толкова близо до Отца
сам никога не бих дошъл.
Но във Лицето на Сина
съм близо, колкото е Той.

Положението на вярващия пред Бога е съвършено, защото положението на Христос е съвършено. И ще бъде съвършено, докато Неговото положение е съвършено, тоест завинаги!

13. Той има пълнота в Христос (Кол. 2:10). Това означава, че в Христос вярващият има всичко, от което се нуждае, за да бъде годен за небето. Всъщност именно защото е в Христос той е толкова годен за небето, колкото Бог може да го направи. Вярващият може да живее живот на вяроност и посвещение на Христос в продължение на много години след своето обръщение, но това няма да го направи по-годен за небето, отколкото е бил направен от Бога. Това само ще увеличи възможностите му за наслаждение на небесния живот и наградите му в небето. Но неговата годност за небето зависи изцяло и единствено от това дали той е в Христос и никой не може да добави нищо към това съвършено положение.

14. Вярващият е Божие дете (Йоан 1:12). Той може да погледне лицето на Бога на вселената и да Го нарече „Татко мой!“ Нито една друга връзка в света не може да се сравни с връзката между вярващия и Бога. Освен това вярващият става член на световното Божие семейство. Сега всички истински християни са братя и сестри в

Христос. Те са солта на земята и радостта да се наслаждаваш на тяхното общение е една от най-големите привилегии в живота.

15. Вярващият получава осиновение като Божий син (Гал. 4:4-7). Той е не само дете в Божието семейство, но и порастнал син. Той вече не е роб, а пълноправен син с всички привилегии и отговорности на възрастен член на семейството. Благодатта би могла да не направи всичко това: тя би могла просто да освободи хората от ада. „Но там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта“ (Рим. 5:20).
16. Бог обича вярващия така, както обича Христос. Ние едва ли бихме се осмелили да кажем това, ако не беше заявено съвсем недвусмислено в Библията. Прекалено велико е, за да бъде вярно. Но наистина е казано в първосвещеническата молитва на нашия Господ Иисус:

„...и си ги възлюбил, както си възлюбил Мен“ (Йоан 17:23б).

Толкова скъп, толкова скъп съм на Бога, че по-голяма любов не може да има към мен: любовта, с която Синът бе възлюбен от Бога, с тази съща любов Той възлюби и мен!

А ние бихме могли да добавим: „Такава една любов надвишава всякакво познание.“

17. Божието дете получава вечен живот (Йоан 5:24). Вечният живот е животът на Господ Иисус. Той не е нещо, което християнинът получава, когато умре. Вечният живот става негово притежание в момента, в който той повярва в Христос, и никога не свършва. Той е по-ценен и от най-скъпоценния рубин, от всичко, което сърцето ни би могло да пожелае.
18. Светията е наследник на Бога и сънаследник с Иисус Христос (Рим. 8:17). Бог ще сподели всички Свои притежания със Своите Си. Това наистина ни изглежда невероятно и въпреки това е вярно. Затова и най-скромният вярващ може да каже с пълно основание: „Всичко е мое и аз съм Христов, а Христос – Божи.“ Прочете текста в 1 Кор. 3:22, 23. Дори и човек да даде всички притежания на своя дом, за да получи това благословение, пак те биха били нищожно малки в сравнение с него.
19. Вярващият има достъп до Бога в молитва (Еф. 2:18). Във всеки един момент – било то през нощта, или през деня – вярващият може да бъде приет от суверенния Владетел на цялата вселена. Хората от този свят смятат за голяма привилегия да бъдат приети от царя или президента на страната веднъж в живота си, а колко по-голяма от нея е привилегията на Божиите деца да бъдат приети от Бога, когато си поускат!
20. Вярващият става обект на непрестанната грижа на Господа, Който действа като негов Застъпник и Първосвещеник (1 Йоан. 2:1; Евр. 10:21,

22). Колко е прекрасно да знаем, че Христос непрекъснато се застъпва в небето за Своя народ, като смълчава обвинителя, посочва заслугите на Собственото Си примирително дело и дава благодат на Своите хора винаги, когато имат нужда от нея!

21. Християнинът е Божи свещеник (1 Петр. 2:5, 9). Той има привилегията да принася духовни жертви – своята личност, своето хваление и своите притежания. И освен това той получава неизразимата привилегия да показва превъзходствата на Онзи, Който го е призовал от тъмнината в Своята чудесна светлина.
22. Божието дете е небесен гражданин (Фил. 3:20). Ако хората на земята се гордеят с националната си принадлежност, колко повече може да се хвали християнинът, че неговата родина е небето и че тук той сега е Царски посланик! (2 Кор. 5:20).
23. Вярващият ще бъде прославен заедно с Христос. Може би това е най-удивителното от всички благословения. Всяко Божие дете ще бъде с Христос и като Христос винаги.

Славата, която Бог даде на Господ Иисус като награда за Неговото велико изкупително дело – тази слава Христос разделя със Своите хора (Йоан 17:22). Тази истина е толкова чудесна, че няма думи, които да я изразят! Но има хора, които да се поклонят заради нея на Бога!

24. Един ден християнинът ще бъде изявен като Божие дете (1 Йоан. 3:2). Сега светът не го разбира и не може да го оцени. Светът не знае кой е той наистина. Но когато Христос се върне в сила и голяма слава, заедно с Него ще се върнат и Неговите хора. Тогава вселената с удивление ще види, че християните, на които тя преди това е гледала с такова презрение, са истински Божи синове.

Това са само някои от безценните богатства, които Бог е приготвил за ония, които Го любят. През цялата вечност Той ще разкрива на Своите хора изобилните богатства на Своята благодат чрез добрината Си към тях в Христос Иисус (Еф. 2:7). Представете си само! Самият Бог се нуждае от цялата вечност, за да разкрие богатствата, които е приготвил за Своите деца.

Но преди да дойде този момент, нека кажем заедно с апостол Павел: „Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Иисус Христос, който в Христос ни е благословил с всяко духовно благословение в небесните места“ (Еф. 1:3).

Увереност в спасението

Възможно ли е човек да знае, че е спасен и че ще отиде в небето?

При отговора на този въпрос най-напред трябва да по-сочим, че ако спасението беше чрез дела, увереността в него би била невъзможна. Човек никога не би могъл да знае със сигурност дали е извършил достатъчно добри дела и като количество, и като качество. Освен това, тъй като неговото спасение би зависело от това дали той продължава да живее съвършен живот, той никога не би могъл да бъде уверен, че ще успее да отговори на това изискване.

Онези, които вярват, че спасението зависи от техния собствен характер или от добрите им дела, неизменно показват това в говоренето си. Ако попитате един човек: „Ти спасен ли си?“ и той ви отговори: „Работя върху спасението си“, този човек явно смята, че спасението трябва да се *заработи*, а не да *се приеме като дар*.

Ако попитате друг човек: „Ти знаеш ли дали ще отидеш в небето?“ и той ви отговори: „Ще разбере това едва когато умра“, този човек явно си представя, че когато умре, Бог ще премери добрите и лошите му дела, и че съдбата му ще зависи от това кои дела ще натежат повече.

Ако загадеше на трети човек същия въпрос и той ви отговори: „Надявам се“ или: „Предполагам“, или: „И аз като всички хора“, от отговора му ще разберете, че той се опитва да *спечели* Божието одобрение, без да е сигурен в спасението си.

Но тъй като спасението е по благодат, за човека е възможно да знае съвсем сигурно, че е спасен.

„Затова оправданието е от вяра, за да бъде по благодат, така че обещанието да бъде ОСИГУРЕНО за цялото потомство“ (Рим. 4:16а).

Единственият начин, по който Бог може да даде ОСИГУРЕНО спасение на човечеството, е по благодат чрез вяра.

Спасението по благодат означава, че всичко зависи от Бога и нищо – от човека. Когато всичко зависи от Бога, няма опасност от неуспех.

Спасението по благодат означава, че вечният живот е подарък за човека. Всеки от нас много добре разбира, когато получи един подарък. Тогава няма място за никакви съмнения.

Спасението по благодат се основава на делото на Христос. И тъй като това дело вече е извършено, няма нужда човек да го извършва отново. Човек просто приема това, което Христос е направил за него.

Апостол Павел е знаел много добре, че е спасен. Той е казал: „Защото зная, в кого съм повярвал и съм уве-

рен, че Той е силен да опази до оня Ден оно̀ва, което съм Му поверил“ (2 Тимотей 1:12). Прочетете също и Тим 3:5.

Ефеските вярващи също са знаели, че са спасени, тъй като Павел им е казал: „Защото по благодат сте спасени чрез вяра“ (Еф. 2:8).

Всъщност в началото на новозаветните Послания авторите се обръщат към всички вярващи като към вече спасени хора, които знаят това.

За онези, които все още споделят убеждението, че спасението е свързано по някакъв начин с добрите дела, сигурността на един християнин в неговото спасение звучи като наглост. И наистина, ако спасението зависеше дори и в най-малка степен от това, което човек представлява или върши, би било нечуваната наглост от негова страна да твърди, че има вечен живот.

Но тъй като спасението е по благодат, няма никаква наглост в това да кажеш, че си спасен. Дуайт Л. Муди е разбрал това много добре, защото казва: „Не се срамувам да кажа, че съм спасен човек: това не е моя заслуга!“

Онези, които отхвърлят възможността да знаят, че са спасени, са наистина нагли хора. Те са нагли, защото се осмеляват да противоречат на Бога. Бог казва, че е възможно да знаем (1 Йоан. 5:13), а те казват, че не е възможно. Следователно те наричат Бога лъжец (1 Йоан. 5:10).

Но как тогава един християнин може да знае, че има вечен живот? Как може да бъде сигурен, че е спасен?

Най-краткият отговор на този въпрос е, че увереността в спасението идва чрез написаното Божие Слово.

Нека да обясним това. Когато Бог е обмислял евангелието на благодатта, Той е искал то да бъде такава, че всички хора, които се доверят на Неговия Син, да знаят без никакво съмнение, че са преминали от смърт в живот. Как Бог е могъл да осъществи тази Своя цел по най-добър начин? Кое е могло да бъде най-сигурното нещо във вселената, което да бъде основа за увереността в спасението?

Най-сигурното нещо в цялата вселена е самото Божие Слово. Ако Бог каже нещо, то това е истина. В него няма никаква възможност за грешка, провал или измама. Небето и земята ще преминат, но Божието Слово никога няма да премине (Марк 13:31). То е утвърдено веднъж завинаги. Във вярата в Бога няма елемент на случайност. Човек никога няма да бъде разочарован от това, че Му се е доверил.

И така, Бог е решил да ни даде увереността в спасението чрез Своето Собствено Слово – Библията. В Писанията Той изрично ни уверява, че всеки, който вярва в Името на Божия Син, има вечен живот.

„Това ви писах на вас, които вярвате в името на Божия Син, за да знаете, че имате вечен живот“ (1 Йоан. 5:13).

С други думи, Библията е написана от Бога, за да може всички, които вярват в Христос, да знаят, че са спасени.

Ако ти си приел Господ Иисус Христос като Господ и Спасител, тогава можеш да знаеш, че имаш вечен живот. Защо можеш да знаеш това? Защото Бог го казва в Своето Слово. Няма нищо по-сигурно от Неговото Слово.

Проблемът при много хора е, че те предпочитат да разчитат на своите собствени чувства и от тях да разберат дали са спасени, или не. Те мислят, че когато се доверят на Христос, трябва да изпитат някакво тайнствено и разтърсващо преживяване – нещо като топла вълна, която да премине през цялото им тяло, или електрически импулси, които да зазвучат в главите им като камбанен звън. Когато не преживеят нищо такова, нещастните хора просто заключават, че не са спасени.

Такива хора трябва да знаят, че в Библията никъде не се говори за *усещане* на спасението, и да не търсят нещо, което Бог никога не е обещавал.

Те трябва да разберат, че на чувствата не може да се разчита, защото са променливи. Увереността в спасението, която се базира на такава несигурна основа, изобщо не е увереност.

Те трябва да разберат също, че „оправданието става в Божия ум, а не в нервната система на вярващия“, как-

то казва г-р Скофилд. То е един факт, който става в небето, а не чувство, което се усеща в тялото.

Разбира се, много често обръщението на човека е съпроводено и от радостни чувства. Кой не би бил щастлив да знае, че е спасен? Но проблемът е в това, че не радостните чувства ни казват, че сме спасени, а самото знание за спасението, основано на непроменливото Божие Слово, ни кара да се чувстваме щастливи.

Умиращият злодей не е познал спасението чрез радостни чувства. Неговото тяло е било пронизвано от жестоки болки. Но той е знаел, че е спасен, защото е чул как Христос му казва: „Днес ще бъдеш с Мен в рая“ (Лука 23:43). С други думи, той е бил уверен в своето спасение на основание на Словото на Господа.

Разбира се, Божието Слово не е единственият начин за постигане на увереност. Когато един вярващ расте в християнския си живот, той намира по-нататъшна увереност в своето спасение чрез:

1. Любовта към своите братя християни (1 Йоан 3:14).
2. Нова омраза към греха (Матей 6:13).
3. Нова любов към светостта (1 Йоан 2:3).
4. Жажда за Божието Слово (1 Петр. 2:2).
5. Съзнание за Божието водителство и гр. (Рим. 8:14).

Но в момента, в който се довери на Господ Иисус Христос, той може да знае, че е спасен, защото Библията казва това.

Вечна сигурност

Въпросът, който сега искаме да разгледаме, е дали спасението се дава на човека веднъж завинаги или човек може да го получи и след това да го изгуби.

Някои хора смятат, че когато един човек действително е спасен, той е спасен завинаги.

Други твърдят, че това е една опасна доктрина, която би могла да насърчи християните да живеят в грях. Те казват, че спасението на един човек зависи от неговия живот и че всеки грях води до загуба на вечния живот.

Ако човек действително разбира евангелието на Божи-ята благодат, той лесно ще види, че първото мнение е правилното. Всеки човек, който наистина е спасен, е спасен веднъж завинаги.

Предлагаме ви няколко библейски текста, които твърдят, че вярващият е осигурен за вечността.

1. Първо, всяко Божие дете е било избрано в Христос още „преди основаването на света“ (Еф. 1:4). Избирането и предопределянето на спасените от Отца осигурява тяхното крайно спасение и вечна осигуреност (Рим. 8:30). (Вижте също и Йоан 6:37.)

2. Спасението зависи не от това, което ние правим за Бога, а от това, което Той е направил за нас. Зависи от делото на Господ Иисус на кръста. Това е едно съвършено и завършено дело (Евр. 10:12). Към него не може да се прибави нищо повече (Евр. 10:18). Всяко съмнение във вечната осигуреност на вярващия накърнява съвършенството на изкупителното дело на Христос.

Основанието за приемането на вярващия от Бога не се намира в него самия, а в Христос. Затова Бог го приема съвършено и напълно (Евр. 10:14). Вярващият става вечен като Самия Христос.

3. Бог е знаел всичко за нас още преди да ни спаси. Знаел е всички грехове, които ще извършим. И въпреки това ни е спасил. Когато Господ Иисус е умрял, Той е умрял за всички наши грехове – минали, настоящи и бъдещи. Всъщност, когато Господ Иисус е умрял, всички наши грехове все още не са били извършени, така че Той е умрял за всичките наведнъж. Затова наказанието за тези грехове е било изплатено наведнъж. Бог няма да иска това наказание да се изплаща два пъти – първо от Христос, а след това и от вярващия. Това би било несправедливо, а Бог не е несправедлив.
4. Както видяхме по-рано, спасението е дар. Бог не е такъв, който днес дава, а утре взима. „Защото даровете и призванието от Бога са неотменими“ (не подлежат на промяна или отнемане) (Рим. 11:29).

5. Спасението се сравнява с раждане (Йоан 3:3). Когато един човек се спаси, той се ражда отгоре. От този момент нататък той става Божието дете (Йоан 1:12). Раждането е нещо окончателно и невъзвратно. След като стане веднъж, то никога не може да се развали. Едно дете може да натъжи или дори да опозори баща си, но то никога няма да престане да бъде негово дете.

Така е и с новороденото. Християнинът може да съгреша и да натъжи Божието сърце, но Бог си остава негов Баща. Това се вижда съвсем ясно от текста на 1 Йоан. 2:1: „Но ако някой съгреша, имаме Застъпник при Отца.“ Бог все още е наш Отец, наш Баща, дори и когато съгрешим.

Грехът прекъсва *общението* с Бога, но не и *връзката* с Бога.

6. Колкото вярващият е неспособен да постигне спасението сам, толкова той е неспособен и да го задържи сам. Когато галатяните са се опитали да направят това, Павел ги е попитал: „Толкова ли сте неразумни, че след като започнахте в Духа, сега се усъвършенствате в плътта?“ (Гал. 3:3).
7. Бог е платил такава висока цена за Своите хора, че никога не би се отказал от тях. Ако Той ни е спасил, когато сме били Негови врагове, нима би ни изоставил сега, когато сме Негови деца? „Защото, ако бяхме примирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син, когато бяхме неприятели, колко

повече сега, като сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот!“ (Рим. 5:10).

8. Бог обещава *вечен* живот на вярващия. Колко дълъг е *вечният* живот? Той не свършва никога. „И Аз им давам вечен живот; и те никога няма да загинат“ (Йоан 10:28). Вижте също Йоан 3:16 и Йоан 6:47. Бог никога няма да изневери на Свое-то обещание.

9. Според Римляни 8:30 всички, които са оправдани, ще бъдат и прославени. Да бъдеш прославен, означава да бъдеш занесен на небето, да получиш ново тяло и да бъдеш освободен завинаги от присъствието на греха. Прославянето на вярващия е толкова сигурно, че Бог говори за него като за нещо вече станало: „...а които оправда, тях и *прослави*.“

10. Спасението на вярващия е нещо, което Бог извършва изцяло Сам. Той му осигурява не само самото спасение, но и запазването на спасението.

„Той е силен да опази...“ (2 Тим. 1:12).

„Онзи, който е започнал едно добро дело във вас, ще го завърши докрай до деня на Исус Христос“ (Фил. 1:6).

„А на Онзи, който може да ви пази от препъване...“ (Юда 24).

11. Запазването на вярващия се осигурява от настоящото служение на Господ Исус Христос като

Първосвещеник и Застъпник, Който стои отгясно на Бога в небето.

Йоан 17:1-26: Христос се моли за Своите Си да бъдат пазени.

Римляни 5:9, 10: „Ще се спасим от гняв чрез Него“, тоест чрез Неговия настоящ живот и служение за нас в небето. Евр. 7:25: „...винаги живее, за да ходатайства за тях.“

1 Йоан. 2:1: „...имаме Застъпник при Отца – Иисус Христос Праведния.“

12. Нищо никога не може да раздели вярващия от Божията любов – „нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание не може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христос Иисус, нашия Господ“ (Рим. 8:38, 39).
13. Вярващият получава Светия Божи Дух, Който остава да обитава в него завинаги. „Той ще ви даде друг Застъпник, който да остава с вас вовеки“ (Йоан 14:16, 17). Вижте също 1 Йоан. 2:27.
14. Вярващият е запечатан в Светия Дух за деня на изкуплението (Еф. 4:30). Освен това Светият Дух е „залог за нашето наследство, докато бъде изкупено притежанието“ (Еф. 1:13, 14). Това гарантира Неговото служение в Божието геме, докато то стигне в небето.

От Всичко казано досега става ясно, че християнинът е пазен с Божията сила чрез вяра за спасение, „готово да се открие в последното време“ (1 Петр. 1:5).

Всеки, който твърди, че това учение е опасно, показва забележителна липса на разбиране на значението на благодатта. И освен това създава погрешната представа, че щом като човек се спаси, той веднага бива обхванат от силното желание да прелюбодейства, да убива и да върши други подобни неща и само страхът от наказание го възпира да не ги върши.

Но какви са фактите?

Фактите са следните:

1. Вместо да насърчава хората да съгрешават, учението за вечната сигурност представлява най-силното основание, поради което хората не трябва да съгрешават. Знанието, че Бог ни е осигурил пълно, свободно и вечно спасение, мотивира вярващия да Му служи завинаги.

Любовта е много по-силен мотив от наказанието. От любов хората са способни да направят такива неща, които никога не биха направили от страх. Любовта привързва сърцето така, както нищо друго не може да го привърже. „За да бъдат благоразумни, хората не трябва да бъдат гържани в непрекъснат страх от осъждане. Любовта е най-благородният и най-мощният стимул за подчинение: съзнанието за Божията любов към

нас засилва нашето желание да живеем така, че да Му бъдем угодни“ (Робинсън).

Следователно християнинът не живее свят живот, за да запази спасението си, а защото обича Онзи, Който го е спасил. За него е по-голям грях да съгреша против благодатта, отколкото да съгреша против закона.

2. Освен това, когато се спаси, човек получава ново естество (2 Петр. 1:4). Вместо да има силно желание да съгрешава, християнинът получава такава силна омраза към греха, каквато не е имал никога преди това.

Това ново естество не само създава у него ужас от греха, но го и кара да се чувства изключително нещастен, когато извърши някакъв грях. Прекъсването на общението с Отца е една от най-големите трагедии в християнския живот. Той изпитва ужасен срам от това, че се е отдал на грях, който е причинил смъртта на нашия Спасител. Изпитва върху себе си възпитателното действие на един любящ небесен Баща. И съжалева, че на Христовото съдилище ще загуби част от своята награда (1 Кор. 3:15). Едва когато съгрешилият християнин изповяда и остави този грях, общението между него и неговия Господ се възстановява напълно.

Разбира се, един човек може да каже, че е спасен, и независимо от това да отиде в света и да живее в грях.

Тук не става въпрос за отделни презрешения, а за едно постоянно живеене в грях. Грехът е неговият начин на живот. За такъв човек не можем да кажем, че е бил спасен и след това – изгубен, а че е човек, който никога не е бил спасен, което се вижда от неговото поведение. Той е направил една формална изповед, без никога да е изпитал истински Божията благодат.

Онези, които искрено са се доверили на живия и любящ Спасител, имат твърдото Божие обещание, че със сигурност ще бъдат заведени от Него на небето. Също като автора на тези стихове те могат да кажат с най-твърда увереност:

Името ми от дланите на Твоите ръце
прахът на времето не ще покриве.
И буквите, издялани във Твоето сърце,
не може нито власт, ни сила да изтрие.
Духа си свят в залог си ми дал,
че ще ме пазиш в тази земна хижа.
И че със сигурност ще стигна у дома,
закрилян от любов и нежна грижа.

Отговорът на човека на Божията благодат

Когато един човек започне да разбира какво е направила за него Божията благодат, целият му живот се променя. Той никога вече не може да бъде същият.

Най-напред той е поразен, защото разбира колко е недостоен. Разбира колко невероятно голяма е Божията милост към него, грешника. Трудно му е да изрази своето голямо удивление:

Как можеш да мислиш добро за грешник като мен
и да останеш Богът, Който е?
Това умът ми не може да го побере,
но то е светлина за моето сърце.

Учудването му напомня на учудването на Рут, когато казва на Вооз: „Как придобих аз твоего благоволение, та да ме погледнеш, като съм чужденка?“ (Рут 2:10).

Или на възклицанието на Давид: „Кой съм аз, Господи Йеова, и какъв е моят дом, та си ме довел до това положение! Но даже и това бе малко пред очите Ти, Господи Йеова, а Ти си говорил още за едно дълго бъдеще за дома на слугата Си!“ (2 Царе 7:18, 19).

Или на смирението на Мемфивостей пред Давид: „Кой е слугата ти, та да пригледаш такава умряло куче като мене?“ (2 Царе 9:8).

Или на самоосъждението на стотника: „Господи, не съм достоен да влезеш под стряхата ми“ (Матей 8:8).

При всички случаи той е обхванат от силно изумление и не може да спре да се пита защо точно той е поканен на трапезата на Христовото благовестие:

Когато се съберем в уречения ген
на празника на Твойто благовестие,
ще Те попита всеки удивен:
„О, Господи, защо пък мен?“

Защо тогава аз чух Твоя глас
защо и се реших за Тебе?
Защо останаха стотици в мрак,
далеч от милост и спасение?

Едновременно с това убеждение за своята пълна негодност човекът е обхванат и от едно дълбоко усещане за върховното величие на Бога. Всеки, който познае Божията благодат, инстинктивно пада на колене и признава, че цялата слава принадлежи на Бога:

Достоен си, Господи, за всяка хвала,
достоен за почит и слава!
Небе и земя Те прославят сега
а и до век ще те славят!

Той е абсолютно неспособен да изрази мислите, представите и чувствата, които събуждат у него Божията слава и величие:

Дори и всички думи да намерим
на мъдрост, сила, красота,
дори езици ангелски да вземем,
описващи невидими неща,
пак те ще бъдат прекалено слаби
да изразят величието на Отца,
и пак ще бъдат прекалено бледи
да отразят портрета на Сина.

Бедното му сърце е безсилно да опише чувството на преклонение пред Този велик Бог:

О, Боже, колко си велик и славен!
И колко са прекрасни Твоите дела!
И кой е Бог на Тебе равен
живеещ в непристъпна светлина!

Принуден е да извика с детска простота:

Аз искам да възнея милостта Ти,
към мене беден грешник клет.
Оставил си небесните палати
за мене да умреш като човек.

Към тази вътрешна принуда да се поклони на Бога се прибавя и неизбежното заключение, че единственото разумно нещо, което човек може да направи сега, е да

се предаде изцяло на Господа – с духа, душата и тялото си. Това решение се изразява в една нова песен:

Дори и цялата вселена да бих могъл да принеса,
нак тя не можеше да стигне като отплата за дара
и на любов, така велика заслужава да отдам,
не само сили, и живот, и ум, и моята душа,
но и всичко свидно, скъпо, което имам на света.“

Вярващият се хваща здраво за думите на апостол Павел, който казва: „Защото Христовата любов ни принуждава, като разсъждаваме така, че ако един е умрял за всичките, тогава и всичките са умрели; и че Той умря за всички, така че тези, които живеят, да не живеят вече за себе си, а за Този, Който за тях е умрял и е бил възкресен“ (2 Кор. 5:14, 15).

Той разбира, че Божиите милости изискват от него да предостави своето тяло като „жертва жива, свята, благоугодна на Бога“ (Римляни 12:1, 2). Разбира, че след като е бил купен, той вече не принадлежи на себе си. Затова той казва: „Обичам Господаря си... не желая да изляза свободен.“ (Изх. 21:5).

За онези, които са преживели Божията благодат, няма прекалено голяма жертва. Няма нещо, което християнинът да не може да принесе в жертва на своя Господ – било то интелекта си, таланта си, младостта си, времето си или целия си живот. На фона на Голгота дори страданието се счита за привилегия.

Освен това Божията благодат се докосва и до гжоба на човека. Може би сега за първи път в своя живот

християнинът разбира, че онова, което той смята за свое, не е негово, а на Бога. Той вече не се пита: „Колко трябва да дам на църквата?“, а: „Колко мога да дам на Господа и за Неговото дело?“

Всичко мое не е мое,
а на Онзи, Който го е дал.
Живот, сърце, имот и дом –
всичко е на Господ, моя Бог.

Сърцето му прелива от благодарност към Бога и не иска да дава за своя Господ онова, което не му струва нищо: „Не ща да принеса на Господа, моя Бог всеизгаряния, за които не съм похарчил“ (вж. 2 Царе 24:24).

Как бих могъл, да скрия Боже,
богатствата си аз от Теб?
Талант, сребро, злато, рубини
и скъпоценности безчет?
Как бих могъл аз да копнея за тия временни неща,
когато Ти си дал за мене Себе Си –
за да живея с Теб през вечността?

Едно друго следствие от Божията благодат в живота на вярващия е породеният от Бога копнеж към свят живот. Божията благодат го учи да се отрече от нечестията и светските страсти и да живее „разбрано, праведно и благочестиво в настоящия свят“ (Тим 2:11). Споменът за това колко много са стрували неговите грехове на Спасителя го кара да мрази греха с нова сила. Вместо да го насърчи да съгрешава, както някои смятат, Божията благодат му дава

възможно най-мощния стимул, за да не продължи да съгрешава.

Освен това Божията благодат неизбежно превръща вярващия в мисионер. Той вече не може да бъде безразличен към съдбата на хората около себе си. В него се поражда едно силно чувство на дълг към всички тях (Римляни 1:14). Той казва като Ф. У. Майър:

Аз виждам хората като грешници нещастни,
изгубени души, блуждаещи във мрака.
И вместо победители, аз виждам победени,
и вместо господари – роби на разврата.

И мощно в мен тогава глас почва да звучи,
дългът ме призовава и казва ми: „Иди!
Върви при тях! Спаси ги! И сили не щади!
Използвай твоят време! Иди! Не се бави!“

Божията благодат кара вярващия да стане не само мисионер, но и човек, който е влюбен в Божието Слово – Библията. Той всеки ден отива при нея с надежда и очакване, за да чуе гласа на своя Любим, и се заравя дълбоко в нейните страници като един, който търси скрито съкровище. За него Словото е по-необходимо от всекидневната му храна. Той го изследва непрекъснато, за да открие Божиите намерения за църквата, за еврейския народ, за езичниците и пророческото бъдеще.

Божията благодат създава в човека силно желание да общува с Бога чрез молитва. За него молитвата не е

вече досадно религиозно задължение, а благословена привилегия.

Прекрасен е мигът, когато
на колене пред Теб стоя
с молитва тиха на устата
в уречения час да бдя.
Нима възможно е да се изкаже
блаженството на този дар –
че мога аз да разговарям
със Тебе като със другар?

И накрая, Божията благодат кара човека да стои буден и готов за завръщането на Господа. Тя го учи да очаква с нетърпение „блажената надежда и явяването на славата на нашия велик Бог и Спасител Иисус Христос“ (Тим 2:13).

И най-прекрасното е, че Бог ще продължи да ни показва „изобилните богатства на Своята благодат чрез добрината си към нас в Христос Иисус“ (Еф. 2:7) през цялата вечност.

Да, такава е Неговата благодат! Дори и вечността няма да може да я изчерпи!

Уилям Макдоналд

Божията благодат

„Когато един човек действително схване какво е направила за него Божията благодат, тогава това познание ще промени целия му живот. Той вече няма да бъде същият.

Със съзнанието за нашата лична недостойност е свързано и дълбокото убеждение от изключителната стойност на Господ Исус Христос. Този, който е познал Божията благодат, неусетно пада на колене, покланя се на Бога и признава, че на Него принадлежи цялата слава и чест.

Като неизменно следствие вярващият вижда единствената възможност, която му остава – да се посвети на този Господ с духа, душата и тялото си. За хора, които са познали Божията благодат, никоя жертва няма да изглежда прекалено голяма.“

В тази книжка Уилям Макдоналд се опитва да покаже измеренията на Божията благодат в миналото, настоящето и бъдещето.